

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 914/2569

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 267, (เดิม) มาตรา 268, ป.วิ.อ. มาตรา 44/1

ย่อ / หลักกฎหมาย

ปัญหาว่าผู้เสียหายจะมีสิทธิยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยชดเชยค่าสินไหมทดแทนเพราะเหตุได้รับความเสียหายในทางทรัพย์สินอันเนื่องมาจากการกระทำความผิดของจำเลย ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 44/1 หรือไม่นั้น ค่าสินไหมทดแทนดังกล่าวจะต้องเป็นการชดเชยความเสียหายที่เกิดจากการกระทำความผิดที่พนักงานอัยการฟ้องร้อง ผู้เสียหายจะเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนจากความเสียหายที่เกิดจากการกระทำความผิดที่ไม่ได้ถูกฟ้องไม่ได้ เมื่อได้ความว่าจำเลยได้นำหลักฐานการแจ้งความเท็จต่อเจ้าพนักงานไปขออนุญาตถอนคดีที่ดำเนินโดยที่จำเลยยังชำระราคาที่ดินแก่ผู้ตายยังไม่ครบถ้วนแล้วนำที่ดินพร้อมอาคารพาณิชย์ไปขายให้บุคคลอื่น ทำให้สิทธิของผู้ตายเกี่ยวกับการมีกรรมสิทธิ์ต้องถูกเปลี่ยนแปลงหรือกระทบกระเทือนในทางที่ทำให้สิทธิที่มีอยู่สิ้นไปหรือลดน้อยถอยลงจากการกระทำความผิดของจำเลยทำให้ผู้ตายได้รับความเสียหายในทางทรัพย์สิน ผู้ร้องซึ่งเป็นผู้จัดการมรดกของผู้ตายจึงมีสิทธิเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนจากจำเลยในคดีนี้

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91, 137, 267, 268 จำเลยให้การปฏิเสธ ระหว่างพิจารณา นางสาวจิรา ผู้จัดการมรดกของนายเจริญ ผู้เสียหายยื่นคำร้องขอให้จำเลยชำระค่าสินไหมทดแทนเป็นราคาที่ดินที่จำเลยยังไม่ได้ชำระให้นายเจริญเป็นเงิน 5,000,000 บาท จำเลยไม่ยื่นคำให้การในคดีส่วนแพ่ง ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 137, 267, 268 วรรคแรก การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดตามมาตรา 91 ฐานแจ้งข้อความอันเป็นเท็จต่อเจ้าพนักงาน และฐานแจ้งให้เจ้าพนักงานผู้กระทำการตามหน้าที่จดข้อความอันเป็นเท็จลงในเอกสารมหาชนหรือเอกสารราชการ ซึ่งมีวัตถุประสงค์ใช้เป็นพยานหลักฐานเป็นการกระทำความผิดเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานแจ้งให้เจ้าพนักงานผู้กระทำการตามหน้าที่จดข้อความอันเป็นเท็จลงในเอกสารราชการ ซึ่งมีวัตถุประสงค์ใช้เป็นพยานหลักฐาน ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 6 เดือน ฐานแจ้งข้อความอันเป็นเท็จต่อเจ้าพนักงาน และฐานแจ้งให้เจ้าพนักงานผู้กระทำการตามหน้าที่จดข้อความอันเป็นเท็จลงในเอกสารมหาชนหรือเอกสารราชการ ซึ่งมีวัตถุประสงค์ใช้เป็นพยานหลักฐาน เป็นการกระทำความผิดเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานแจ้งให้เจ้าพนักงานผู้กระทำการตามหน้าที่จดข้อความอันเป็นเท็จลงในเอกสารราชการ ซึ่งมีวัตถุประสงค์ใช้เป็นพยานหลักฐาน ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามมาตรา 90 เมื่อจำเลยเป็นผู้แจ้งให้เจ้าพนักงานจดข้อความอันเป็นเท็จลงในเอกสารแล้วจำเลยเป็นผู้ใช้เอกสารเท็จดังกล่าวจึงลงโทษตามมาตรา 268 วรรคสอง เพียงกระทงเดียว จำคุก 6 เดือน รวมจำคุก 12 เดือน กับให้จำเลยชำระเงิน 5,000,000 บาท แก่ผู้ร้อง ค่าฤชาธรรมเนียมในคดีส่วนแพ่งให้เป็นพับ จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 5 พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 267

(เดิม), 268 วรรคแรก ฐานแจ้งให้เจ้าพนักงานผู้กระทำการตามหน้าที่จดข้อความอันเป็นเท็จลงใน เอกสารมหาชนหรือเอกสารราชการ ซึ่งมีวัตถุประสงค์สำหรับใช้เป็นพยานหลักฐานรวม 2 กระทง กับฐานใช้หรืออ้างเอกสารอันเกิดจากการกระทำความผิดตามมาตรา 267 (เดิม) มีโทษเท่ากัน เป็นการกระทำความผิดเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบทและจำเลยเป็นผู้แจ้งให้เจ้าพนักงานจด ข้อความอันเป็นเท็จนั่นเอง ให้ลงโทษฐานใช้หรืออ้างเอกสารอันเกิดจากการกระทำความผิดตาม มาตรา 267 (เดิม) แต่กระทงเดียวตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 และมาตรา 268 วรรคสอง จำคุก 6 เดือน ทางนำสืบของจำเลยเป็นประโยชน์แก่การพิจารณามีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้หนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 4 เดือน ให้ยกฟ้องโจทก์ใน ความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 137 กับให้จำเลยชำระเงิน 4,800,000 บาท ให้แก่ผู้ ร้อง ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ จำเลยฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อใน คำพิพากษาศาลชั้นต้นอนุญาตให้ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงรับฟังยุติในเบื้องต้นได้ว่า นางสาวจิรา ผู้ร้อง กับนายเจริญ ผู้เสียหาย เป็นพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกัน เมื่อวันที่ 3 มิถุนายน 2556 จำเลยทำสัญญาจะซื้อที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างประเภทอาคารพาณิชย์ จากนายเจริญ ผู้เสียหาย ในราคา 6,000,000 บาท ในวันทำสัญญาจำเลยชำระเงินมัดจำ 200,000 บาท และวันที่ 4 มิถุนายน 2556 ชำระอีก 300,000 บาท ต่อมาวันที่ 17 และ 29 ธันวาคม 2557 ผู้ร้องได้รับ ชำระเงินค่าที่ดินตามสัญญาจำนวน 100,000 บาท และ 400,000 บาท รวมเป็นเงิน 1,000,000 บาท เมื่อวันที่ 21 สิงหาคม 2556 มีการออกโฉนดที่ดินเป็นโฉนดที่ดินเลขที่ 49754 มีชื่อจำเลย เป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ เมื่อวันที่ 8 มกราคม 2557 จำเลยแจ้งความต่อร้อยตำรวจเอกชนาวิน ญ พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรแม่สาย ว่าโฉนดที่ดินเลขที่ 49754 ของจำเลยสูญหายไป ร้อยตำรวจเอกชนาวิน ญ มอบหมายให้ร้อยตำรวจตรีสมศักดิ์ ตำแหน่งเสมียนประจำวัน บันทึก ข้อความลงในรายงานประจำวันรับแจ้งเอกสารหาย วันเดียวกันจำเลยนำรายงานประจำวัน ดังกล่าวไปขอออกใบแทนโฉนดที่ดินที่สำนักงานที่ดินจังหวัดเชียงราย สาขาแม่สาย โดยให้ถ้อยคำ ต่อนางสาวสายสุนีย์ และนางสาวกนกกาญจน์ เจ้าพนักงานที่ดิน เพื่อบันทึกในคำขอจดทะเบียน สิทธิและนิติกรรมและการสอบสวนสิทธิในที่ดิน ประเภทออกใบแทน (กรณีสูญหาย) คำขอใบแทน โฉนดที่ดินกรณีสูญหาย บันทึกถ้อยคำผู้ขอเรื่องออกใบแทน และประกาศสำนักงานที่ดินจังหวัด เชียงราย สาขาแม่สาย ต่อมาเมื่อวันที่ 26 มีนาคม 2557 มีการออกใบแทนโฉนดที่ดิน และเมื่อวันที่ 29 ธันวาคม 2557 จำเลยโอนขายให้แก่นางสาวรัชฎาภรณ์ ต่อมาเมื่อเดือนมีนาคม 2559 ผู้เสียหาย ทราบเรื่องดังกล่าวจากการไปตรวจสอบโฉนดที่ดินที่สำนักงานที่ดินจังหวัดเชียงราย จึงแจ้งความให้ เจ้าพนักงานตำรวจดำเนินคดีกับจำเลย เมื่อวันที่ 5 พฤศจิกายน 2562 ผู้เสียหายถึงแก่ความตาย ศาลจังหวัดเชียงรายมีคำสั่งตั้งผู้ร้องเป็นผู้จัดการของผู้ตาย ตามเอกสารท้ายคำร้องเรียก ค่าสินไหมทดแทนฉบับลงวันที่ 1 มิถุนายน 2565 มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยประการ แรกว่า จำเลยกระทำความผิดตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 5 หรือไม่ โจทก์มีผู้ร้องเบิกความ ได้ความว่า ขณะทำสัญญาจะซื้อขายอาคารพาณิชย์ที่บ้านของผู้ร้อง จำเลยมากับน้องของสามีชื่อ ก๊ก ส่วนผู้ร้องอยู่กับผู้ตายและนายวัฒนา สามีผู้ร้อง ผู้ร้องรู้เห็นและลงลายมือชื่อเป็นพยานใน สัญญา จำเลยตกลงวางเงินมัดจำ 200,000 บาท และในวันที่ 4 มิถุนายน 2556 อีก 300,000 บาท ให้ออกโฉนดที่ดินอาคารพาณิชย์เป็นชื่อจำเลย เพื่อความสะดวกในการนำไปขอกู้เงินจาก สถาบันการเงิน เมื่อวันที่ 21 สิงหาคม 2556 มีการออกโฉนดที่ดินเป็นชื่อจำเลย โดยผู้ตายเก็บรักษา โฉนดที่ดินไว้ ต่อมาผู้ร้องทราบจากผู้ตายว่า โฉนดที่ดินถูกเปลี่ยนมือเป็นชื่อของคนอื่นแล้ว โดย

จำเลยแจ้งความต่อเจ้าพนักงานตำรวจว่าโฉนดที่ดินของจำเลยสูญหาย แล้วนำรายงานประจำวันรับแจ้งเอกสารหายไปขอให้เจ้าพนักงานที่ดินออกใบแทนโฉนดที่ดิน และพันตำรวจโทวิชัย พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรแม่สาย เบิกความได้ว่าความว่า เมื่อวันที่ 23 สิงหาคม 2559 พันตำรวจตรีชนาวิญญู แจ้งพยานว่าจำเลยมาพบพันตำรวจตรีชนาวิญญูเพื่อขอลงรายงานประจำวันว่าโฉนดที่ดินของจำเลยสูญหายแล้วนำรายงานประจำวันรับแจ้งเอกสารหายไปขอออกใบแทนโฉนดที่ดิน และในวันเดียวกันผู้ตายได้นำต้นฉบับโฉนดที่ดินมาแสดงต่อพยาน พยานจึงสอบคำให้การทั้งสองคนไว้โดยพันตำรวจตรีชนาวิญญู เป็นผู้กล่าวหาที่ 1 จากนั้นพยานมีหนังสือสอบถามไปยังสำนักงานที่ดินจังหวัดเชียงราย และสอบคำให้การนายธนดล ผู้รับมอบอำนาจหัวหน้าสำนักงานที่ดินจังหวัดเชียงราย เป็นผู้กล่าวหาที่ 2 พยานออกหมายเรียกจำเลยแต่จำเลยไม่มา จึงขอออกหมายจับ ต่อมาเจ้าพนักงานตำรวจจับกุมจำเลยได้ตามหมายจับ ชั้นสอบสวนจำเลยให้การปฏิเสธ เห็นว่า ตามคำเบิกความของผู้ร้องกับคำให้การชั้นสอบสวนของผู้ตายได้ความตรงกันว่า ในวันทำสัญญาจะซื้อขายอาคารพาณิชย์ จำเลยกับผู้ตายตกลงให้ออกโฉนดที่ดินที่ตั้งอาคารพาณิชย์เป็นชื่อของจำเลย เพื่อนำไปขอกู้เงินจากสถาบันการเงิน และต่อมามีการออกโฉนดที่ดินที่ตั้งอาคารพาณิชย์ที่ตกลงจะซื้อขายเป็นโฉนดเลขที่ 49754 โดยผู้ตายเป็นผู้เก็บรักษาโฉนดที่ดินไว้ และได้นำไปแสดงต่อพันตำรวจโทวิชัย จำเลยผิดนัดไม่ชำระราคาส่วนที่เหลือตั้งแต่ปลายปี 2558 ซึ่งโจทก์มีพันตำรวจโทวิชัยมาเบิกความรับรองการสอบคำให้การผู้ตาย และผู้ตายได้นำโฉนดที่ดินมามอบให้พยานไว้ดำเนินคดี พันตำรวจโทวิชัยเป็นเจ้าพนักงาน ไม่เคยมีสาเหตุโกรธเคืองกับจำเลย ย่อมจะต้องปฏิบัติตามการให้เป็นไปตามหน้าที่ ไม่มีเหตุระแวงสงสัยว่าจะสร้างเรื่องขึ้นมาเพื่อปรักปรำจำเลย ทั้งคำเบิกความและคำให้การดังกล่าวสอดคล้องกับสัญญาจะซื้อขายที่จำเลยกับผู้ตายตกลงจะซื้อขายอาคารพาณิชย์ซึ่งปลูกสร้างในโฉนดที่ดินเลขที่ 7521 โดยมีข้อตกลงในเรื่องที่จำเลยชำระเงินมัดจำบางส่วน และส่วนที่เหลือไปขอกู้เงินจากสถาบันการเงิน นำเชื่อว่าที่ดินซึ่งเป็นที่ตั้งอาคารพาณิชย์ตามที่ตกลงจะซื้อขายเป็นส่วนหนึ่งในโฉนดที่ดินเลขที่ 7521 ซึ่งเป็นที่ดินของโครงการที่ยังไม่มีการแบ่งแยก ต่อมาได้มีการแบ่งแยกที่ดินของอาคารพาณิชย์ที่ตกลงจะซื้อขายเป็นโฉนดที่ดินเลขที่ 49754 ซึ่งออกเมื่อวันที่ 21 สิงหาคม 2556 และหลังจากทำสัญญาจะซื้อขายผู้ตายเป็นผู้เก็บรักษาโฉนดที่ดินเลขที่ 49754 ไว้ ดังนั้นแม้ไม่ปรากฏหลักฐานในการรับโฉนดที่ดิน หรือสัญญาจะซื้อขายทำที่บ้านของผู้ร้องและไม่ปรากฏข้อตกลงเรื่องการออกโฉนดเป็นชื่อจำเลยแล้วให้ผู้ตายเก็บรักษาไว้ ก็ไม่เป็นพริฐทำให้ไม่น่าเชื่อถือหรือสงสัยว่ามีการทำสัญญาจะซื้อขายโดยมีข้อตกลงดังกล่าวกันไว้หรือไม่ พยานหลักฐานโจทก์ดังกล่าวยังสอดคล้องกับคำเบิกความของจำเลยที่ได้ความว่า จำเลยอยู่กินฉันสามีภริยากับนายอิทธิพัทธ์ ตั้งแต่ปี 2556 ถึง 2560 ก่อนเกิดเหตุ จำเลยทราบจากนายอิทธิพัทธ์ว่าโฉนดที่ดินที่ขอกู้ใบแทนโฉนดเป็นโฉนดที่ดินที่ตกลงจะซื้อขายกัน ซึ่งจำเลยลงลายมือชื่อในสัญญาจะซื้อขายเป็นผู้จะซื้อและจะต้องนำเอาโฉนดที่ดินไปเป็นหลักประกันการกู้เงินจากสถาบันการเงินเพื่อนำเงินมาชำระราคาส่วนที่เหลือ ประกอบกับตามคำให้การของผู้ตายได้ความว่าหลังจากจำเลยผิดนัดไม่ผ่อนชำระราคาส่วนที่เหลือ ผู้ตายทวงถามแต่จำเลยผัดผ่อนเรื่อยมา ซึ่งคดีนี้เหตุเกิดเมื่อปี 2557 จำเลยกับนายอิทธิพัทธ์ยังอยู่กินฉันสามีภริยากัน และเมื่อได้รับใบแทนโฉนดแล้วจำเลยก็นำไปจดทะเบียนจำนอง และไถ่ถอนจำนองแล้วโอนขาย แม้นางสาวจิราภรณ์นายวัฒนาไม่ได้ให้การต่อพนักงานสอบสวน และนายวัฒนาไม่ได้มาเบิกความต่อศาล ก็เป็นเรื่องดุลพินิจในการรวบรวมพยานหลักฐานของพนักงานสอบสวน และในชั้นพิจารณานางสาวจิราภรณ์มาเบิกความเป็นพยานแล้ว ไม่ทำให้พยานหลักฐานโจทก์มีน้ำหนักลดน้อยลงไปและ

เป็นพิรุธหรือน่าสงสัย ดังนั้น พฤติการณ์เชื่อได้ว่าขณะที่จำเลยไปแจ้งความต่อเจ้าพนักงานตำรวจว่าโฉนดที่ดินของจำเลยสูญหายแล้วนำรายงานประจำวันรับแจ้งเอกสารหายไปแจ้งต่อเจ้าพนักงานที่ดินเพื่อขอออกใบแทนโฉนดที่ดิน จำเลยทราบว่ายังไม่มีชำระราคาที่ดินครบถ้วนให้แก่ผู้ตาย และโฉนดที่ดินอยู่ที่ผู้ตาย จำเลยจึงมีเจตนาที่จะกระทำผิดหาใช่เป็นเรื่องที่ขาดเจตนาไม่ ที่จำเลยนำสืบโดยอ้างตนเองเป็นพยานที่ได้ความว่า หลังจากทำสัญญาจะซื้อขาย จำเลยขอกู้เงินจากธนาคารในวงเงิน 6,000,000 บาท แต่ไม่ผ่านเนื่องจากราคาซื้อขายอาคารพาณิชย์หลังอื่นมีราคาเพียง 3,600,000 ถึง 3,800,000 บาท เท่านั้น ก่อนเกิดเหตุ นายอิทธิพัทธ์บอกว่าชำระราคาที่ดินครบถ้วนแล้วแต่โฉนดที่ดินสูญหาย และนายอิทธิพัทธ์พาจำเลยไปที่สำนักงานที่ดินจังหวัดเชียงรายเพื่อขอออกใบแทนโฉนดที่ดิน ก็มีแต่คำเบิกความของจำเลยประกอบภาพถ่ายอาคารพาณิชย์ โดยไม่มีพยานหลักฐานอื่นมาสนับสนุน และเพิกเฉยขึ้นม่อ้างในชั้นพิจารณา พยานหลักฐานจำเลยไม่มีน้ำหนักหักล้างพยานหลักฐานโจทก์ ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่าจำเลยมีเจตนาแจ้งให้เจ้าพนักงานผู้กระทำการตามหน้าที่จดข้อความอันเป็นเท็จลงในรายงานประจำวันเกี่ยวกับคดีโดยมีวัตถุประสงค์นำไปใช้หรืออ้างเป็นพยานหลักฐานในการขอออกใบแทนโฉนดที่ดิน ซึ่งเอกสารที่เจ้าพนักงานตำรวจและเจ้าพนักงานที่ดินบันทึกไว้เป็นเอกสารราชการ โดยประการที่น่าจะเกิดความเสียหายแก่สำนักงานและเจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดเชียงราย ผู้อื่นหรือประชาชน ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 5 วินิจฉัยว่าการกระทำของจำเลยเป็นความผิดมานั้น ต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกา ฎีกาของจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้น ปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยประการต่อไปว่า ผู้ร้องมีสิทธิเรียกค่าสินไหมทดแทนจากจำเลยหรือไม่ เพียงใด เห็นว่า กรณีที่ผู้เสียหายจะมีสิทธิยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยชดเชยค่าสินไหมทดแทนเพราะเหตุได้รับความเสียหายในทางทรัพย์สิน อันเนื่องมาจากการกระทำความผิดของจำเลย ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 44/1 นั้น ค่าสินไหมทดแทนดังกล่าวจะต้องเป็นการชดเชยความเสียหายที่เกิดจากการกระทำความผิดที่พนักงานอัยการฟ้องร้อง ผู้เสียหายจะเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนจากความเสียหายที่เกิดจากการกระทำความผิดที่ไม่ได้ถูกฟ้องไม่ได้ เมื่อได้ความว่าจำเลยได้นำหลักฐานการแจ้งความเท็จต่อเจ้าพนักงานตำรวจไปแสดงต่อเจ้าพนักงานที่ดินเพื่อขอออกใบแทนโฉนดที่ดิน โดยที่จำเลยยังชำระราคาที่ดินพร้อมอาคารพาณิชย์ให้แก่ผู้ตายยังไม่ครบถ้วนแล้วนำที่ดินพร้อมอาคารพาณิชย์ไปขายให้บุคคลอื่น ทำให้สิทธิของผู้ตายเกี่ยวกับการมีกรรมสิทธิ์ในที่ดินพร้อมอาคารพาณิชย์ในโฉนดที่ดินต้องถูกเปลี่ยนแปลงหรือกระทบกระเทือนในทางที่ทำให้สิทธิที่มีอยู่สิ้นไปหรือลดน้อยถอยลงจากการกระทำความผิดของจำเลยทำให้ผู้ตายได้รับความเสียหายในทางทรัพย์สิน ผู้ร้องซึ่งเป็นผู้จัดการมรดกของผู้ตายจึงมีสิทธิเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนจากจำเลยในคดีนี้ เมื่อตามคำให้การชั้นสอบสวนของผู้ตายได้ความว่าจำเลยยังคงค้างชำระราคาที่ดินพร้อมอาคารพาณิชย์ตามสัญญาจะซื้อขายเป็นเงิน 4,800,000 บาท ส่วนจำเลยมีแต่คำเบิกความของจำเลยว่าราคาที่ดินพร้อมอาคารพาณิชย์มีราคาไม่ถึง 6,000,000 บาท ตามที่ตกลงกันตามสัญญาจะซื้อขาย แต่ไม่มีพยานหลักฐานมาสนับสนุน ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 5 กำหนดค่าสินไหมทดแทนให้ 4,800,000 บาทเหมาะสมแล้ว ต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกา ฎีกาของจำเลยนี้ฟังไม่ขึ้น ปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยประการสุดท้ายว่า สมควรลงโทษจำเลยในสถานเบา และรอการลงโทษจำคุกให้แก่จำเลยหรือไม่ เห็นว่า ความผิดฐานใช้หรืออ้างเอกสารราชการปลอม ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 268 วรรคสอง ให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 267 (เดิม) มีระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 5 วางโทษจำเลย

จำคุก 6 เดือน ก่อนลดโทษ ทั้งยังลดโทษให้จำเลยหนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 4 เดือน นับว่าเหมาะสมแก่สภาพความผิดและเป็นคุณแก่จำเลยแล้ว และการที่จำเลยแจ้งให้เจ้าพนักงานตำรวจกับเจ้าพนักงานที่ดินจดข้อความอันเป็นเท็จในเอกสารราชการและใช้หรืออ้างเอกสารอันเกิดจากการกระทำความผิดนั้น ทำให้จำเลยได้รับใบแทนโฉนดที่ดิน แล้วนำไปโอนขายที่ดินพร้อมอาคารพาณิชย์ให้แก่บุคคลอื่น โดยยังไม่มีชำระราคา 4,800,000 บาท ให้แก่ผู้ตายซึ่งเป็นเจ้าของ ลักษณะการกระทำความผิดของจำเลยเป็นไปโดยไม่เคารพยำเกรงต่อกฎหมาย และก่อให้เกิดผลกระทบต่อความสงบเรียบร้อยของสังคม หลังเกิดเหตุจำเลยไม่ได้รู้สึกถึงความผิดและบรรเทาผลร้ายแห่งความผิดของตน เมื่อพิจารณาถึงความร้ายแรงของการกระทำความผิด แม้จะเป็นการลงโทษจำคุกในระยะสั้น ก็ทำให้จำเลยหลาบจำและเป็นการปรามผู้อื่นมิให้กระทำความผิดเช่นเดียวกับจำเลย ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 5 ไม่รื้อการลงโทษจำคุกให้แก่จำเลยนั้นเหมาะสมแก่พฤติการณ์แห่งคดีแล้ว ต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกา ฎีกาของจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้น อนึ่ง ผู้ร้องยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยชดเชยค่าสินไหมทดแทนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 44/1 เป็นการใช้สิทธิยื่นคำร้องในคดีอาญาที่พนักงานอัยการเป็นโจทก์ จึงต้องถือว่าคำพิพากษาในส่วนที่ผู้ร้องเรียกค่าสินไหมทดแทนเป็นส่วนหนึ่งแห่งคำพิพากษาในส่วนคดีอาญา เมื่อคดีอาญาขึ้นสู่การพิจารณาของศาลฎีกา คดีส่วนแพ่งจึงไม่ต้องห้ามฎีกา ผู้ร้องจึงไม่ต้องขออนุญาตฎีกาในคดีส่วนแพ่ง พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นฎีกาให้เป็นพับ

องค์คณะ

ระบิล จันทกริรมย์ · สมจิตต์ สุขกมลวัฒนา · มาลี เตชะจันตะ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/914/2569>